

John F. MacArthur jr., Geneest God nog steeds?

Hoofdstuk 9 uit: De charismatische verwarring. Uitg. Novapres, Apeldoorn 1994

(190) Als we de Schrift bestuderen, vinden we drie soorten geestelijke gaven.

In Efeziërs 4 vinden we een lijst van *begiftigde mensen*: apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars. Deze mensen zelf worden beschreven als gaven van Christus aan de gemeente.

Ten tweede zijn er de *blijvende stichtelijke gaven*, zoals kennis, wijsheid, profetie (het met gezag prediken), leren, vermanen, geloof (of gebed), onderscheidingsvermogen, erbarming, vrijgevigheid, bestuur en behulpzaamheid (zie Rom.12:3-8: 1 Cor.12:8-10,28). (191)

Ten derde waren er de *tijdelijke gaven als tekenen*. Dit waren bijzondere bekwaamheden die aan sommige gelovigen gegeven werden met het doel het Woord Gods te waarmerken en te bevestigen, dat in de vroege kerk verkondigd werd, voordat er sprake was van het geschreven Woord. Tot de tijdelijke gaven als tekenen behoren profetie (openbarende profetie), wonderen, genezingen, tongen en het uitleggen van tongen. De gaven als tekenen hadden een bijzonder doel: ze verleenden de apostelen autoriteit; hierdoor wisten de mensen dat deze mannen de waarheid Gods spraken. Toen het Woord van God eenmaal op papier stond, waren de gaven als tekenen niet langer nodig en verdwenen.

Wat was de bijbelse werking van krachten?

Wonderen en genezingen waren beide buitengewone tekenen om daardoor Gods openbaring te bevestigen. De wonderen hielden ook genezing in en de genezingen die door mensen met de gave van genezing werden uitgevoerd, waren alle wonderen. De twee gaven overlaptten elkaar dus.

De grootste wonderdoener was de Here Jezus Christus zelf. Jezus deed eigenlijk drie soorten wonderen: genezingen (waaronder ook het doen verrijzen uit de dood - de uiteindelijke genezing); het uitwerpen van boze geesten (wat dikwijls lichamelijke genezing tot gevolg had); en wonderen in de natuur (zoals de vermenigvuldiging van de vijf broden en de twee vissen, het tot rust brengen van de zee en het wandelen op het water).

De evangeliën staan vol wonderen uit alle drie categorieën. Johannes schreef: 'Er zijn echter nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft; indien deze één voor één beschreven werden, dan zou naar ik meen, de wereld zelf de boeken die geschreven werden, niet kunnen bevatten' (Joh.21:25). Al deze wonderen waren een teken en wezen erop dat Jezus' bewering dat Hij God was, waar was (zie Joh. 2:11; 5:36; 20:30-31; Hand.2:22).

Toen Christus' werk voltooid was, hadden de apostelen de taak de boodschap uit de Schrift te verkondigen en vast te leggen. Om hun werk te bevestigen, gaf God hen de bekwaamheid genezingen te verrichten en duivelen uit te werpen. Niets in het Nieuwe Testament wijst erop dat iemand anders dan Jezus zelf wonderen in de natuur verrichtte. De apostelen vermenigvuldigden geen voedsel, ze brachten de zee niet tot bedaren, of liepen uit zichzelf op het water. (Toen Petrus op het water liep - slechts één keer - was Jezus daarbij aanwezig en hielp hem. Nergens vinden we dat dit nog een keer gebeurde.)

(192) De kracht om wonderen te verrichten werd in het bijzonder en uitsluitend gegeven aan de apostelen en hun naaste medewerkers. In Matteüs 10:1 vinden we deze belofte aan de twaalf discipelen: 'En Hij riep zijn twaalf discipelen tot zich en gaf hun macht over onreine geesten om die uit te drijven en om alle ziekte en alle kwaal te genezen.' Toen de Heilige Geest gegeven werd en het tijdperk van de kerk aanbrak, gaven de discipelen blijk deze twee bovennatuurlijke gaven nog steeds te bezitten. De apostelen werden zo geassocieerd met deze wonderen dat Paulus de gelovigen te Corinthe eraan herinnert dat 'de tekenen van een apostel zijn bij u verricht met alle volharding, door tekenen, wonderen en krachten' (2 Cor.12:12).

Wonderen en krachten waren toen qua omvang beperkt en uitsluitend voorbehouden aan de apostelen. Zij waren niet gegeven aan de gemiddelde christen (Marc.16:20; Hebr.2:3-4), hoewel sommigen, die in directe dienst van de apostelen stonden, deze gaven ook ontvingen (zoals Filippus; Hand.8:6-7). De vermaarde theoloog B.B. Warfield merkt terecht op dat de werking van krachten:

niet als zodanig het bezit waren van de eerste christenen; op zichzelf waren ze ook niet bedoeld voor de apostolische kerk of voor de tijd van de apostelen. Zij waren bedoeld om de apostelen te legaliseren. Zij vormden een onderdeel van het bewijs dat de apostelen bij de stichting van de kerk de gezaghebbende vertegenwoordigers van God waren. Hun functie was dus gebonden aan de kerk in de tijd van de apostelen en toen de apostelen gestorven waren, waren ze niet langer nodig.

Het Griekse woord dat met 'krachten' (*dunamis*) vertaald wordt, betekent letterlijk 'kracht'. In het Nieuwe Testament komen we het 118 keer tegen (en de werkwoordsvorm 209 keer). Dit woord wordt gebruikt voor de gave van krachten in 1 Corinthiërs 12:10 in de zin 'aan de werking van krachten' (letterlijk: het tot stand brengen van krachtige werken).

Hetzelfde woord *dunamis* wordt in de evangeliën ook vertaald met 'kracht'. Het is dan ook werkelijk de gave van 'krachten'. Wat betekent dit? Jezus verschaftte een duidelijk voorbeeld van hoe we dit moeten begrijpen. Zijn hele leven en bediening door ontmoette Jezus satan en Hij versloeg hem door zijn *dunamis*, zijn kracht (Luc.4:13-14,36; 6:17-13). Voortdurend zien we dat Jezus boze geesten uitdrijft door zijn 'kracht' (zie Matt.8,9,12; Marc.5,6,7; Luc.9). In alle gevallen werd Jezus' gave van kracht gebruikt om het rijk van satan afbreuk te doen. De gave van 'krachten' betekent dus het vermogen demonen uit te drijven. Dat deden de apostelen (Hand.19:12) en ook Filippus (Hand. 8:6-7).

De wonderen die door de apostelen verricht werden, waren dus beperkt tot genezingen en het uitdrijven van boze geesten. De bewering van een aantal mensen nu dat ze in staat zouden zijn om naast het verrichten van genezingen en het uitdrijven van boze geesten ook wonderen in de natuur te kunnen verrichten, heeft dus geen apostolisch precedent. (193) Verder is dit niet in overeenstemming met Gods bedoelingen van wonderen: de bevestiging van nieuwe schriftuurlijke openbaring.

Vandaag de dag gaan we niet met boze geesten om door iemand te zoeken die de gave bezit boze geesten uit te werpen, maar door het opvolgen van de instructies in 2 Corinthiërs 2:10-11; Efeziërs 6:11-18; 2 Timotheüs 2:25-26; Jacobus 4:7 en 1 Petrus 5:7-9. Al deze verzen vertellen ons hoe we satan kunnen weerstaan en overwinnen.

Daar ziekten dikwijls samenhangen met satanische of demonische gebondenheid, kwam de gave van werking der krachten meestal overeen met de gave van genezing.

Ziekte - een wereldwijd probleem

Sinds de val van de mens in de Hof van Eden is ziekte een vreselijke realiteit. Duizenden jaren lang heeft de mens zich beziggehouden met het zoeken naar middelen om de ziekte en het lijden te verlichten. Sinds Adam hebben ziekte en dood de mens tot wanhoop geleid en wordt hij hierdoor uiteindelijk overwonnen. Alleen Henoch en Elia zijn aan de dood ontsnapt (Gen.5:24; 2 Kon.2:11). Alleen Jezus heeft de dood overwonnen en is in heerlijkheid verrezen. Afgezien van hen en de mensen die momenteel leven, is een ieder van al die miljoenen mensen uiteindelijk omgekomen, of dat nu door ziekte, verwondingen, of andere kwalen kwam. Daarvan is niemand - ook degenen die beweren dat zij de gave der genezing bezitten - uitgesloten.

God geneest - op zijn manier

(201) Geneest God? ik geloof dat Hij dat doet. Ik wijs niet alle beweringen over bovennatuurlijke genezingen automatisch van de hand omdat sommige vals blijken te zijn. Maar ik ben ervan overtuigd dat het onmiddellijk, op indrukwekkende en wonderbaarlijke wijze ingrijpen van God zeldzaam is - en dat ingrijpen is niet afhankelijk van iemand die de gave van genezing zou hebben. Echte genezingen kunnen tot stand komen als gevolg van gebed en verlopen meestal via eenvoudige natuurlijke processen. Op andere momenten versnelt God het genezingsproces en herstelt de zieke op een manier die de medische wetenschap niet kan verklaren. Soms slaat Hij geen acht op de medische prognose en laat Hij de zieke herstellen van een normaal gesproken niet te genezen ziekte. Zulke genezingen komen als een gebedsverhoor tot stand door Gods soevereine wil en kunnen op ieder moment plaatsvinden.

Maar de gave van genezing, het vermogen om anderen te genezen, een bijzondere zalving tot de bediening der genezing, genezingen die 'opgeëist' kunnen worden en andere typische geloofsgenezings-technieken hebben na de tijd van de apostelen geen enkele bijbelse basis.

Hoe genas Jezus?

(202) Om een vergelijking te maken tussen de gave der genezing die tegenwoordig wordt opgeëist en wat de bijbel daarover leert, behoeven we eenvoudigweg terug te gaan en te kijken naar de bediening van Jezus. Onze Here toonde aan hoe de apostolische gaven gebruikt moesten worden en Hij genas zeer veel zieken. In de tijd van Jezus was de wereld vervuld van ziekten. De medische wetenschap was primitief en beperkt. Er bestonden toen aanzienlijk meer niet te genezen ziekten dan nu. De pest kon hele steden ontvolken.

Jezus genas om daardoor zijn goddelijkheid te tonen. Hoe deed Hij dat? De Schrift geeft ons zes behartigingswaardige kenmerken van de genezingen van Jezus.

Ten eerste genas Jezus door een woord of een aanraking. In Matteüs 8 lezen we: 'Toen Hij nu Kapernaüm binnenging, kwam een hoofdman tot hem, en zeide: Here, mijn knecht ligt thuis, verlamd met hevige pijn' (v.6-7). Jezus zei tot de hoofdman dat Hij zou komen om de knecht te genezen, maar de hoofdman protesteerde en zei dat zijn knecht gezond kon worden op slechts een woord van Jezus (v.8). De Here verwonderde zich over het geloof van de hoofdman en wel in het bijzonder omdat hij een Romein was en niet tot het volk Israël behoorde. Jezus zei tot de hoofdman: 'Ga heen, u geschiede naar uw geloof. En de knecht genas, juist op dat uur' (v.13).

Toen Jezus de vijfduizend te eten gaf (Joh.6), was Hij het grootste gedeelte van die dag bezig geweest met het genezen van zieken uit de menigte. De Schrift zegt ons niet hoeveel mensen genezen werden - dat kunnen er wel duizenden zijn geweest. Maar hoe groot het aantal ook geweest moge zijn, Jezus genas met een woord. Dat ging zonder uiterlijk vertoon en daar was geen bijzondere omgeving voor nodig.

Jezus heelde ook door aanraking. In Marcus 5:25-34 vinden we bijvoorbeeld het verslag van de vrouw met de bloedvloeijing, die eenvoudigweg genezen werd door Jezus' kleed aan te raken.

Ten tweede genas Jezus onmiddellijk. De knecht van de hoofdman werd genezen 'juist op dat uur' (Matt.8:13). De bloedvloeiende vrouw werd 'onmiddellijk' genezen (Marc.5:29). Jezus heelde tien melaatsen op de weg ogenblikkelijk (Luc.17:14). Een andere melaatse raakte Hij aan en 'terstond verliet hem de melaatsheid' (Luc.5:13). De verlamde man bij de vijver van Bethesda 'werd terstond gezond en nam zijn matras op en ging zijns wegs' (Joh.5:9). Zelfs de blindgeborene die zijn ogen moest gaan wassen, werd terstond genezen - hoewel Jezus om zekere redenen dat wonder in twee etappes tot stand bracht (Joh.9:1-7). (203) Maar ook deze genezing was onmiddellijk.

Mensen zeggen dikwijls: 'Ik ben weer gezond en het gaat steeds beter met me.' Maar Jezus bracht nooit een genezing tot stand die geleidelijk aan beter werd. Als Jezus niet onmiddellijk genezen had, dan was ook zijn goddelijkheid niet aangetoond: Zijn critici zouden dan gemakkelijk gezegd kunnen hebben dat de genezing het gevolg was van een natuurlijk proces.

Ten derde genas Jezus volkomen. In Lucas 4 lezen we dat Jezus de synagoge verliet en naar het huis van Simon Petrus ging. Petrus' schoonmoeder lag daar met hoge koorts te bed. Misschien lag ze wel op sterven. Jezus 'ging aan het hoofdeinde staan en bestrafte de koorts', en deze verliet haar. Onmiddellijk stond zij op en diende hen' (v.39). Er was geen tijd voor herstel nodig. Jezus gaf haar niet het advies wat bouillon te drinken en het de eerste weken rustig aan te doen. Ook vroeg Hij haar niet 'de genezing in geloof te aanvaarden' ondanks de niet te weerleggen verschijnselen. Ze was onmiddellijk helemaal beter en ze wist het. Haar genezing was ogenblikkelijk en totaal. En dit gold voor al de door Jezus verrichte genezingen.

Ten vierde genas Jezus iedereen. Jezus liet geen lange rijen teleurgestelde mensen achter die in hun invalidenwagens weer naar huis moesten, zoals bij de tegenwoordige genezers. Hij had geen genezingsdiensten of programma's die in verband met vertrektijden van vliegtuigen of het eindigen van de zendtijd op zeker moment moeten worden beëindigd. In Lucas 4:40 lezen we: 'Toen de zon onderging, brachten allen, die zieken hadden, lijdende aan allerlei kwalen, dezen tot Hem. Hij legde *ieder van hen* afzonderlijk de handen op en genas hen' (cursivering toegevoegd). In Lucas 9:11 vinden we hetzelfde.

Ten vijfde Jezus genas organische ziekten. Jezus wandelde niet door Palestina om alleen maar rugklachten, hartkloppingen, hoofdpijnen en andere onzichtbare ziekten te genezen. Hij genas de meest in het oog lopende organische ziekten – kreupelheid, een verdorde hand, blindheid, verlammingen - allemaal genezingen die zonder enige twijfel wonderen waren.

Ten zesde wekte Jezus de doden op. In Lucas 7:11-16 lezen we dat Jezus in de stad Naïn was. Een weduwe ging daar haar enige zoon begraven en Jezus kwam de begrafenisstoet tegen. Jezus bracht de stoet tot staan, raakte de baar aan en zei: 'Jongeling, Ik zeg u, sta op! En de dode ging overeind zitten en begon te spreken.' Ook wekte Hij het dochtertje van een leider van de synagoge op (Marc.5:22-24, 35-43).

(204) Let er ook op dat Jezus vrijwel al zijn genezingen en het opwekken van de doden in het publiek deed - dikwijls voor de ogen van een grote menigte. Zijn gave van genezing diende ervoor om Hem te legaliseren. Hij gebruikte die om daarmee te bevestigen dat Hij de Zoon van God was op een manier waaruit ook zijn goddelijke ontferming tot uiting kwam. Het verdrijven van boze geesten en ziekten was de manier waarop Christus bewees dat Hij de Zoon van God in het vlees was. Het evangelie van Johannes laat deze waarheid duidelijk zien. Johannes zei dat alle tekenen en wonderen die Jezus deed, aantoonde dat Hij de Zoon van God was (Joh.20:30-31).

Hoe genazen de apostelen?

Zoals we gezien hebben, bepaalde Jezus het patroon voor de gave van genezing. Misschien zijn er mensen die aanvoeren dat de genezers van nu op een ander niveau van kracht opereren. Zij zijn per slot van rekening geen God.

Maar hoe gebruikten de apostelen en anderen de gave der genezing die zij van Christus ontvangen hadden? Christus gaf de gave der genezing aan alle twaalf apostelen (Luc.9:1-2). Later breidde Jezus deze gave uit tot zeventig anderen die Hij twee aan twee uitzond om het evangelie te prediken en zieken te genezen (Luc.10:1-9). Waren er in het Nieuwe Testament nog anderen die konden genezen? Ja, er waren een aantal naaste medewerkers van de apostelen, die de gave ook ontvingen, namelijk Barnabas (Hand.15:12), Filippus (8:7) en Stefanus (6:8). Maar we zien nooit dat de gave zo maar willekeurig in de gemeenten gebruikt werd. De gave kwam alleen voor bij Christus, de twaalfen (plus Paulus), de zeventig en een paar naaste medewerkers van de apostelen.

In het derde hoofdstuk van Handelingen zien we duidelijk hoe de gave der genezing de apostelen behulpzaam was bij de verkondiging van het evangelie. (205) Petrus en Johannes gingen naar de tempel om daar te bidden toen een verlamde hen om een aalmoes vroeg. Petrus gaf hem ten antwoord dat hij geen geld had, maar dat hij hem zou geven wat hij wel had. Toen zei hij: 'In de naam van Christus, de Nazoreeër: Wandel!' (Hand.3:6). Onmiddellijk sprong de man op en hij begon te lopen en God te loven. Dat ging als een lopend vuurtje rond en al spoedig was er een hele menigte verzameld. Iedereen kende de man die daar jarenlang aan de poort had zitten bedelen. Petrus greep de gelegenheid aan en sprak de menigte toe en zei dat ze zich niet moesten verwonderen over wat ze gezien hadden. Wat hier gebeurde was, was niet tot stand gekomen door de kracht van Petrus en Johannes, maar door de kracht van Jezus Christus, degene die het volk zojuist had laten kruisigen.

Het is van het grootste belang om goed te begrijpen wat Petrus zei en het gevolg van het genezingswonder op de omstanders. Petrus sprak hier tot Joden die hun hele leven verlangend hadden uitgezien naar de komst van de Messias. Stelt u zich voor dat Petrus alleen maar binnengelopen was en gezegd zou hebben: 'Jezus Christus, die man die jullie een paar maanden geleden gekruisigd hebben, is de Messias. Geloof in Hem.' We kunnen ons maar nauwelijks voorstellen hoe ergerniswekkend en weerszinwekkend die boodschap voor de Joden uit de eerste eeuw geweest zou zijn. Het zou voor hen ondenkbaar zijn geweest dat hun Messias als een gewone misdadiger gekruisigd zou zijn. De Joden dachten dat de Messias in macht en heerlijkheid zou komen om de gehate Romeinen te verdrijven, die Palestina in hun greep hadden.

Als Petrus het genezingswonder aan de verlamde man niet had verricht, dan zou hij nauwelijks gehoor gevonden hebben. Nu werden velen wakker geschud en in hun hart geraakt. In Handelingen 4:4 lezen we: 'Maar velen van hen die het woord gehoord hadden, werden gelovig, en het getal der mannen werd ongeveer vijfduizend.'

Op de pinksterdag werd de kerk geboren. Er was een nieuw tijdperk aangebroken en God gaf zijn apostelen wonderbaarlijke vermogens die bij de verkondiging van de boodschap behulpzaam waren. We zien dan ook dat dezelfde zes kenmerken die bepalend waren voor de genezingen die Jezus verrichtte, ook kenmerkend waren voor de genezingen van de apostelen.

De apostelen genezen door een woord of door aanraking. In Handelingen 9:32-35 geneest Petrus een man die Aeneas genaamd wordt en die acht jaar verlamd te bed gelegen had. Alles wat Petrus zei was: 'Aeneas, Jezus Christus geneest u: sta op en maak zelf uw bed op,' en Aeneas werd ogenblikkelijk genezen (v.34). In Handelingen 28 zien we dat Paulus zich op het eiland Malta bevindt. Hij genas daar door aanraking. Publius, één van de leiders van Malta, verleende Paulus en zijn metgezellen onderdak. (206) De vader van Publius lag met zware ingewandskoorts te bed. Paulus zocht hem op, bad, legde hem de handen op en genas hem (v.8).

De apostelen genezen onmiddellijk. De bedelaar aan de tempelpoort stond ogenblikkelijk op, springende en lovende God (Hand.3:2-8). Er was geen therapie of een herstelperiode nodig. Na zijn leven lang verlamd te zijn geweest, werd de man ineens genezen.

De apostelen genezen totaal. We zien dat in het verslag over de verlamde man in Handelingen 3 en ook in de genezing van Aeneas in Handelingen 9. Vers 34 is zeer duidelijk: 'Jezus Christus geneest u.' Net als de genezingen van Jezus waren ook de genezingen van de apostelen volledig. Die kwamen niet geleidelijk aan tot stand. Er was geen sprake van een langzame vooruitgang.

De apostelen waren in slaat iedereen te genezen. In Handelingen 5:12-16 lezen we dat de apostelen veel tekenen en wonderen deden en het volk had grote achting voor hen. Zij brachten hun zieken op straat en legden hen op bedden en matrassen, zodat als Petrus voorbij kwam zijn schaduw op hen zou vallen. En ook de menigte uit de omringende steden brachten hun zieken voor genezing. 'En zij werden allen genezen' (Hand.5:16). In Handelingen 28:9 lezen we dat, nadat Paulus de vader van Publius genezen had, 'ook de anderen op het eiland kwamen, die ziekten hadden, en genezen werden.' Niemand werd buitengesloten.

De apostelen genezen organische ziekten. Ze hielden zich niet bezig met functionele, symptomatische of psychosomatische klachten. De man aan de tempelpoort was waarschijnlijk over de veertig en vanaf zijn geboorte verlamd. De vader van Publius had dysenterie, een organische ontsteking.

Tenslotte wekten de apostelen doden op. In Handelingen 9:36-42 lezen we dat Petrus Dorcas (Tabitha) uit de dood doet opstaan. Let vooral op vers 42: 'En het werd bekend door geheel Joppe en velen kwamen tot geloof in de Here.' Ook hier zien we weer dat een wonder de boodschap van het evangelie bevestigt. In Handelingen 20:9-12 lezen we dat een jongeman, Eutyches genaamd, door een val uit het raam stierf en dat Paulus hem uit de dood opwekt.

Ondanks alle beweringen die vandaag de dag gemaakt worden, vertoont niet één genezing in genezingsdiensten deze zes kenmerken.

Laat ik tenslotte nog dit zeggen: Volgens de Schrift konden degenen die deze wonderbaarlijke gave bezaten, die aanwenden wanneer zij wilden. Huidige genezers kunnen niet genezen wanneer zij dat willen.

De gave der genezing is voorbij, maar de Here geneest nog steeds

(207) De gave der genezing was één van de wondertekenen die aan de apostelen gegeven werd om daarmee het gezag van de evangelieboodschap in de eerste jaren van de kerk te bevestigen. Toen het Woord van God eenmaal compleet was, hielden de tekenen op. Wondertekenen waren niet langer nodig. De apostelen gebruikten de genezing alleen maar als een krachtig teken om daarmee het volk te overtuigen van de waarheid van de evangelieboodschap.

In Filippenzen 2:25-27 noemt Paulus zijn goede vriend Epafroditus, die ernstig ziek geweest was. Tevoren had Paulus laten zien dat hij de gave der genezing bezat. Waarom genas hij Epafroditus dan niet? Misschien functioneerde de gave niet meer. Of misschien weigerde Paulus gewoon de gave te misbruiken voor zijn eigen doeleinden. Hoe dan ook, de genezing van Epafroditus strookte niet met de bedoeling van de gave der genezing. De gave was niet gegeven om daarmee christenen gezond te houden. Het was een teken voor ongelovigen om ze daarmee van de goddelijke waarheid van het evangelie te overtuigen.

In 2 Tim.4:20 vinden we iets dergelijks. Paulus zegt daar dat hij Trofimus ziek had achtergelaten te Milete. Waarom zou Paulus een van zijn goede christenvrienden ziek achterlaten? Waarom genas hij hem niet? Omdat dit niet de bedoeling van de gave der genezing was. (Zie ook 1 Tim.5:23 en 2 Cor.12:7).

Genezing was de wondergave die als teken met een speciaal doel gebruikt werd. Het was niet bedoeld als een permanente gave om de christelijke gemeenschap gezond te houden. Toch leren de meeste charismatici dat God wil dat iedere christen gezond is. Als dat waar zou zijn, waarom laat God het dan toe dat christenen ziek worden? Waarom zouden we aannemen dat christenen, die in een wereld leven waarin zij onderworpen zijn aan de gevolgen van de zonden, van het lijden uitgesloten zullen worden? Als iedere christen helemaal gezond zou zijn, als een volmaakte gezondheid een gegarandeerde zegen van de verzoening zou zijn, zouden duizenden toestromen om behouden te worden - maar wel om de verkeerde reden. God wil dat mensen naar hem toekomen in berouw over hun zonde en om hem groot te maken, niet omdat ze hem zien als een medicijn voor hun lichamelijke ziekten waar aan ze nu lijden.

Charismatici reageren dikwijls op de bijbelse en theologische leer met een beroep op de ervaring. Ze redeneren: 'Maar er gebeuren ongelooflijke dingen: hoe verklaart u die dan?' (...) (208) Mijn antwoord luidt dan: 'Geen enkele charismatische genezer kan echt verifieerbare gevallen van onmiddellijke genezing van organische ziekten noemen. Geen enkele charismatische genezer heelt alle mensen die voor genezing naar hem toekomen en honderden gaan weer net zo ziek naar huis als ze gekomen zijn. Geen enkele charismatische genezer wekt doden op. Het Woord van God heeft buiten haar eigen getuigenis geen bevestiging nodig en is genoegzaam om de weg der zaligheid te wijzen.'

Bijlage: Henk de Jong, Misschien.... Wie weet....

Fragmenten uit een preek over o.a. Klaagl.3:27-29, 11-01-2004

Klaagliederen 3 (NBV):

²⁷ *Goed is het als een mens zijn juk draagt in zijn jeugd.*

²⁸ *Laat hij neerzitten, eenzaam en geduldig, als het hem wordt opgelegd.*

²⁹ *Laat hij zich neerwerpen en stof likken, misschien is er hoop.*

Romeinen 4:18 (NBG-1951):

En hij (Abraham) heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden, volgens hetgeen gezegd was: Zo zal uw nageslacht zijn.

Klaagliederen is geschreven op een dieptepunt van Israëls bestaan: na de verwoesting van Jeruzalem door de Babyloniërs. Moet je je voorstellen wat dit betekend heeft voor de jeugd die zonder toekomstperspectief kwam te zitten. Maar dan doet deze profeet deze uitspraak uit Klaagl.3. Ik omschrijf: Ga nu, jongelui, in deze moeilijke tijd niet je kracht zoeken in mopperen en schelden op alles en iedereen! Natuurlijk, wij zouden dit advies graag aanvullen met iets als: Ga wat doen! Gebruik de weinige mogelijkheden die je nog gelaten zijn! Dat zou ook volstrekt naar de geest van de bijbel gesproken zijn, maar hier wordt dat nu niet gezegd. Laat het je verhouding met God niet verstoren, dat is wat we hier horen. Want: misschien is er hoop, wie weet laat de Here weer een andere tijd aanbreken. Het misschien-zinnetje heeft hier een positieve strekking, maar het moment van onzekerheid is er niet uit weg. En het gaat hier toch maar eventjes over de toekomst van Gods koninkrijk.

Ik moest bij deze passage denken aan Abraham van wie de Schrift zegt dat hij *tegen hoop op hoop* geloofd heeft dat hij een vader van vele volken zou worden, zoals zijn naam zei (Rom.4:18). Dat was ook een hopen in de *misschien*-vorm. Ja, maar, zegt u, Abraham had toch de belofte van God zelf dat hij zou uitgroeien tot een grote volkerenfamilie? Dan geeft dat *tegen hoop op hoop* toch geen pas? En wij ook, wij staan toch niet zonder beloften in het leven?

En toch behoort het tot de bescheidenheid van ons geloof dat we situaties onderkennen waarin we niet verder komen dan: Misschien is er hoop. Abraham was 99 jaar toen hij de belofte van een zoon kreeg. Niet zo vreemd dus, dat tegen hoop op hoop. En wat denkt u van de ernstige zieke die om genezing bidt: Misschien is er hoop. Iets voor de gebedsgenezers? Laten ze die toon van bescheidenheid maar eens wat meer voeren. Misschien..., Wie weet... Dan hoeven ze ook niet, als de Here de genezing niet geeft, met de wreedheid aan te komen dat de zieke dan zeker zonder geloof gebeden heeft. Misschien is er hoop – dat komt toch dichtbij wat de Here in de hof zei: 'Niet mijn wil, maar de uwe geschiede' (Matt.26:39)? Dit misschien van de bescheidenheid, dat wens ik mijn broeders en zusters van de gebedsgenezing toe.

Maar, werpt u tegen, er staat toch ook geschreven dat we moeten bidden 'vol vertrouwen, zonder enige twijfel. Wie twijfelt is als een golf in zee, die door de wind heen en weer wordt bewogen. Wie zo aarzelend en onberekenbaar is bij alles wat hij doet, moet niet denken dat hij iets van de Heer zal krijgen.' (Jak.1:6-8)? Zeker, dat staat er en ik laat mij graag aan deze tekst herinneren. Want als we bidden om wijsheid (zoals Jakobus hier doet) of om een gedrag dat past bij Gods koninkrijk, dan mogen we geen zweem van twijfel in ons binnenste toelaten. Maar daarnaast zijn er zoveel wensen en verlangens, waarvan het heel mooi zou zijn als God ze inwilligde, maar waarvan we toch niet kunnen zeggen dat wij daar als kinderen van God op mogen rekenen. Ook een sterk willen van die zaken moeten we dan vergezeld laten gaan van die notie van bescheidenheid. Anders wordt bidden dwingen en dat kan nooit de bedoeling zijn (...)

Let wel, het gaat er niet om uw gebedsvrijmoedigheid aan te tasten. Die is een groot goed en het zou erg zijn als die verdween. Ook is het mijn bedoeling niet twijfel te zaaien aan Gods barmhartigheid. Het gaat er bij die bescheidenheid om dat onze vrijmoedigheid bij het bidden niet door zal slaan in vrijpostigheid. Nu vandaag de dag het bidden meer dan vroeger in het centrum van het geloof komt te staan en dan vooral het bidden om de vervulling van persoonlijke wensen, zoals de genezing van een zieke, nu is het goed aan die bescheidenheid goede aandacht te geven.